

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις

Ἐπιφανεῖς Οἰκουμενισταὶ κηρύττουν ἀναφανδὸν τὶς ἀντορθόδοξες θέσεις τῆς θεολογίας τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» καὶ τῆς «Βαπτισματικῆς Θεολογίας»

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὁρθόδοξους, νὰ ἐνισχύουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφασίνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν»

(«Κοινὸ Ἀνακοινωθὲν» πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄, Βατικανὸν 29.6.1995).

«Εἴμεθα ὅλοι (ὀρθόδοξοι καὶ ἑτερόδοξοι) μέλη Χριστοῦ, ἓνα καὶ μοναδικὸ σῶμα, μία καὶ μοναδικὴ “καινὴ κτίσις”, ἐφ’ ὅσον τὸ κοινὸ μας βάπτισμα μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸν θάνατο»

(Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάτιος, Γενεὴ 1987).

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μετὰ τὸν Καρδινάλιο Βερνάρδο Λὸ στὴν Βοστώνη τὴν 28.10.1997.

ΕΧΟΜΕ ἐπισημάνει τεκμηριωμένως, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ μίαν ἀπολύτως νέαν «ἐκκλησιολογικὴ στάσι» καὶ ἐντεῦθεν τοῦ 1920 ἀναπτύσσεται κυριολεκτικῶς μία «Ἐκκλησιολογικὴ Νεωτερικότητα», ἡ ὁποία προεκάλεσε ριζικὴ ἀλλαγὴ στὴν θεολογικὴ σκέψι καὶ συνείδησι τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν κατὰ τὴν θεώρησι τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων Κοινοτήτων.

ΜΕΣΩ, μᾶς ποικιλίας θεολογικῶν ἀπόψεων, οἱ Οἰκουμενισταὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν «ὀρίων» τῆς Ἐκκλησίας.

Η ΑΠΟΨΙΣ λ.χ. τῆς «Βαπτισματικῆς Θεολογίας» εἶναι, ὅτι τὸ βάπτισμα - ὀρθόδοξο ἢ ἑτερόδοξο - ὀριοθετεῖ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰσάγει τοὺς χριστιανούς - ἀνεξαρτήτως προελεύσεως - στὰ λεγόμενα «βαπτισματικὰ ὅρια» τῆς Ἐκκλησίας.

Η ΑΛΛΗ σχετικὴ θεολογία τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» ὁμιλεῖ περὶ «Ἐκκλησίας ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ» καὶ «ἐκτὸς τῶν κανονικῶν ὀρίων» καὶ «ἐκκλησιαστικῶν συνόρων» τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ πατριάρχης Ρωσίας κ. Ἀλέξιος μετὰ τὸν Καρδινάλιο Κάινιχ στὸ Γράτς τῆς Αὐστρίας τὸν Ἰούνιο τοῦ 1997.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ αὐτές, ὡς καὶ ἄλλες παρεμφερεῖς, χαρακτηρίζουν καιρίως τὸν Οἰκουμενισμὸ ὡς ἐκκλησιολογικὴν αἵρεσι, ἡ ὁποία ἀναιρεῖ πλήρως τὰ ἐκκλησιολογικὰ θεμέλια τῆς Μιᾶς (καὶ Μοναδικῆς) Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

• **ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ**, παραθέτομε παλαιότερες δηλώσεις ἐπιφανῶν «σκαπανέων» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νεώτερες/πρόσφατες, οἱ ὁποῖες μαρτυροῦν γιὰ τὴν

«ένότητα τοῦ πνεύματος» τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τὴν ἐκπλήσσοσα ἐκκλησιολογικὴ διάβρωσι τῶν ὀρθοδόξων μέσῳ τῆς συμμετοχῆς των στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, καθὼς καὶ τὸν σταθερὸ τους προσανατολισμὸ πρὸς τὴν πραγματῶσιν τῆς «*Παγκοσμίου Ὁρατῆς Ἐκκλησίας*», ἤδη ὑφισταμένης ἀοράτως καὶ ἀπαρτιζομένης δῆθεν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, τὸν Μονοφυσισμὸ, τὸν Παπισμὸ καὶ Προτεσταντισμὸ.

α) Ἀπόψεις τοῦ πρωθιερέως Βασιλείου Ζενκόβακ († 1963), Καθηγητοῦ καὶ Ἀντιπρυτάνεως τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Σεργίου στὸ Παρίσι.

«Πρέπει νὰ λησμονήσωμε διὰ παντὸς καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμε τὴν υπερίφανον γνώμη, ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνον μεθ' ἡμῶν καὶ εἰς ἡμᾶς (τοὺς Ὁρθοδόξους)... Ὅταν εὐρίσκωμαι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πάντως ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Κατενόησα, ὅτι τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀπείρως πλατύτερα καὶ περιεκτικώτερα, ἀπ' ὅτι συνήθως νομίζομε... Ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἐκτὸς τοῦ περιτειχίσματος τῆς Ἐκκλησίας (Ὁρθοδόξου) ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει οὔτε Ἐκκλησία, οὔτε ὑπῆρέτας, οὔτε μαθητὰς; Ἄρα γε εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ἀπορρίψωμε (τοὺς ἑτεροδόξους) μόνον ἐπειδὴ ὑπηρετοῦν τὸν Θεὸν διαφορετικὰ ἀπὸ ἐμᾶς;... Ἐγὼ τῶρα πιστεύω, ὅτι οἱ Προτεστάνται εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ (χωρὶς) νὰ καλοῦν τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους... Ὅχι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πλατυτέρα τῆς περιορισμένης γνώμης μας περὶ αὐτῆς. Περιλαμβάνει ὅλους τοὺς πιστεύοντας στὸν Θεὸν καὶ ἀγαπῶντας Αὐτόν, ὅπως καὶ ἂν ἐκδηλώνεται ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη τους».

(Βλ. περιόδ. «Κήρυξ τοῦ Χριστιανικοῦ Κινήματος τῶν Ρώσων Σπουδαστῶν» τοῦ Παρισίου, Νο 5, σσ. 17-18, ἄ.χ., σὲ ἀναδημοσίευσιν στὴν Εἰσήγησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μποκουτσάρσκ Σεραφεὶμ Σομπόλεφ: «Πρέπει ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ λάβῃ μέρος στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι», στὸν τόμο «Πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῶν 500 ἐτῶν τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, 8-18 Ἰουλίου 1948», τ. Β', σσ. 376-377, Μόσχα 1952, γαλλικὴ μετάφρασις).

Σχόλιον: Ἡ ἄποψις τῆς τελευταίας προτάσεως, ἐπεκτεινομένη πολὺ εὐκολα καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοθρησκούς, ἀποτελεῖ τὴν βάσι τοῦ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος διακηρύσσει, ὅτι δῆθεν ὅλοι οἱ «πιστεύοντες» τῶν διαφόρων θρησκειῶν εἶναι ἐνωμένοι μέσῳ μιᾶς κοινῆς ἐσωτερικῆς ἐμπειρίας («μυστικὸς ρεαλισμὸς») τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

β) Ἀπόψεις τοῦ Ἀντωνίου Καρτάσωφ († 1960), Καθηγητοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας στὴν ἴδια Σχολή.

«Ἀκόμη καὶ οἱ Προτεσταντικὲς κοινότητες, πού διέρρηξαν ἀνελέητα τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀποστολικὴ ἱεραρχικὴ διαδοχὴ καὶ τὴν ζωσα ἱερὰ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, διετήρησαν ὅμως τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνεχίζουν, διὰ μέσου τῆς μυσταγωγικῆς αὐτῆς θύρας, νὰ εἰσάγουν τὰ μέλη τους στοὺς

κόλπους τῆς μιᾶς ἀοράτου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὰ καθιστοῦν κοινωνικὰ τῆς (αὐτῆς) Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλα αὐτὰ ἐπιτρέπουν νὰ θέσωμε τὸ ζήτημα τῆς ἐνοποιήσεως τῶν ἐκκλησιῶν στὴν βάσι τῶν ἴσων δικαιωμάτων τους στὸν μυστικὸν τοὺς ρεαλισμὸν, καὶ ὄχι στὴν βάσι τοῦ “οὐνιτισμοῦ”, δηλαδὴ τῆς ἐπανενώσεως αἰρετικῶν στὴν Ὁρθοδοξία. Ἡ ἐπανενοποίηση τῶν ἐκκλησιῶν θὰ εἶναι ἢ ἐκδήλωσις καὶ ἢ στερεὰ ἐνσάρκωσις σὲ ὄρατὴ πραγματικότητα τῆς ἥδη ὑφισταμένης ἀοράτου ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας».

(Βλ. ἄρθρο στὸν συλλογικὸν τόμον: «Χριστιανικὴ Ἐνοποίηση: Τὸ Οἰκουμενικὸ Πρόβλημα στὴν Ὁρθόδοξο Συνείδησι», YMCA, Παρίσι, ἄ.χ., σὲ ἀναδημοσίευσιν τοῦ Protopresbyter Michael Pomazansky «Contemporary Movement for Unification», στὸν τόμον «Selected Essays», ρ. 228, Holy Trinity Monastery, Jordanville, New York, 1996).

γ) Ἀπόψεις τοῦ Ἡλία Τσονέφσκυ, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας.

«Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες συμμετέχουν δραστηρίως στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι μαρτυρεῖ, ὅτι βαθμιαίως ἐγκαταλείπεται ἡ παλαιὰ γνώμη, ὅτι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ (ἀληθινοὶ) Χριστιανοὶ καὶ ὅτι μόνον αὐτοὶ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ».

(Βλ. περιοδ. «Τὸ Πνευματικὸν Πολίτευμα»/Ἰούλιος 1947, σελ. 31, διβλιοκριτικὴ στὸ διδύλιον ἐτέρου ἐπιφανοῦς Οἰκουμενιστοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἰδίας Σχολῆς τοῦ πρωθιερέως Στεφάνου Τσάνκωφ «Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κρινομένη ἐξ ἐπόψεως Οἰκουμενικῆς», Ζυρίχη 1946-γερμανιστί: σὲ ἀναδημοσίευσιν στὴν Εἰσήγησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μποκουτσάρσκυ Σεραφεῖμ Σομπόλιεφ «Πρέπει ἢ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ λάβῃ μέρος στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 378).

δ) Ἀπόψεις τοῦ ἐπισκόπου Πιτσοβούργου/Η.Π.Α. κ. Μαξίμου (Ἁγιοργούση).

**«Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπενεργεῖ σὲ κάθε Χριστιανικὸν Βάπτισμα»·
«ὅταν ὁμολογοῦμε πίστιν σὲ ἓνα Βάπτισμα εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν,**

Ὁ ἐπίσκοπος Πιτσοβούργου κ. Μάξιμος (μὲ ἀκάλυπτη κεφαλὴ καὶ λευκὰ γένεια) μὲ τρεῖς οὐνίτες ἐπίσκοπους ἀμερικανικῶν δικαιοδοσιῶν (Ρουθηνικῆς, Ρουμανικῆς, Μελχιτικῆς), σὲ Σεμινάριο γιὰ κοινὴ μελέτη τοῦ κεμένου τῆς «Βελεμενδίου Ἐνώσεως» στὸ Ὁχάιο τοῦ Κλήβελαντ τῶν Η.Π.Α. τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1996.

δὲν ἐννοοῦμε μὲ αὐτὸ (μόνον) τὸ Ὁρθόδοξο Βάπτισμα, ἀλλὰ κάθε Χριστιανικὸν Βάπτισμα»· τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «δὲν περιορίζεται ἀπὸ ἀνθρώπινα κανονικὰ ὄρια, τὰ ὁποῖα ἔχομε ἐγκαθιδρύσει ἐξ αἰτίας τῶν πεποισθήσεών μας· δὲν δυνάμεθα νὰ δεσμεύσωμε τὸ Πνεῦμα καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμε εἰς Αὐτὸ νὰ ἐργασθῇ μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους Χριστιανούς, ἐπειδὴ μερικὸν ἀπὸ ἐμᾶς ἔτσι ἀπεφάσισαν»· «Ὁρθοδοξία

καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, οἱ δύο “ἀδελφές ἐκκλησίες”, παλαιόθεν συνεχίζουν νὰ ἀναγνωρίζουν τὸ βάπτισμα ἀλλήλων, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια, τὰ ἐπιτελούμενα στὶς ἐκκλησίες αὐτές»· ὁ ἀναβαπτισμὸς ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων τῶν ἑτεροδόξων βαπτισμένων Χριστιανῶν ἐμπνέεται ἀπὸ «στενοκεφαλιά, φανατισμὸ καὶ μισαλλοδοξία», «εἶναι μία ἀδικία κατὰ τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος καὶ πραγματικὰ μία βλασφημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

(Βλ. περιόδ. ἐπισκοπῆς Πιτσοδούγου «*Illuminator*»/Θέρος τοῦ 1995, σὲ ἀναδημοσίευσι στὴν περιόδ. «*Orthodox Tradition*», Vol. XIII, No 1/1996, pp. 2-6: «*Orthodox Baptism - In Response to the Illuminator*»).

Ε) Ἀπόψεις τῆς «Β» Εὐρωπαϊκῆς Οἰκουμενικῆς Συνελεύσεως» στὸ Γκράτς τῆς Αὐστρίας (23-29.6.1997).

Ὁ Γαλλίας κ. Ἱερεμίας (Πρόεδρος ἤδη τῆς «Δ.Ε.Ε.»/«C.E.C.») καὶ ὁ Ἑλθετίας κ. Δαμασκηνὸς στὸ Γκράτς τῆς Αὐστρίας τὸν Ἰούνιο τοῦ 1997.

Στὴν πολύκροτη αὐτὴ «Συνέλευσι» τῆς «Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» («Δ.Ε.Ε.»/«C.E.C.») συμμετέσχε εὐρυτάτῃ Ἀντιπροσωπία ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία - ἐκτὸς τῶν ἄλλων οἰκουμενιστικῶν ἐκτροπῶν - συνυπέγραψε καὶ κείμενα σαφῶς ἐκκλησιολογικοῦ περιεχομένου, ἐνδεικτικὰ ἀποσπάσματα τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς:

• «Τὸ δῶρο τῆς συμφιλιώσεως ἐν Χριστῷ μᾶς ἐμπνέει νὰ ἀφιερωθοῦμε» «στὴν ἀδιάπτωτη ἐπιδίωξι τοῦ σκοποῦ τῆς ὁρατῆς ἐνότητος»· στὸ πλαίσιο αὐτὸ θὰ ἐπανεξετάσωμε τὶς διαιρέσεις μας, θὰ ἀναρωτηθοῦμε ἂν αὐτὲς εἶναι ἀποτε-

λέσματα ποικιλιῶν ποὺ ἐθεωρήθησαν παλαιὰ διαιρετικές, ἀλλὰ τώρα εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐμπλουτιστικές»· «νὰ ἐπιδιώξουμε συνεργασία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα»· «νὰ συνεχίσουμε σοβαροὺς διαθρησκειακοὺς διαλόγους» (Βλ. Τελικὸ Κείμενο Νο 1, «Τελικὸν Μήνυμα», § III 8).

• «Ὁμολογοῦμε μαζὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔχομε συσκοτίσει τὴν ἐνότητα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς προσευχήθηκε»· «ἂν τὸ νόημα τοῦ Βαπτίσματος, ὡς ἐνωματώσεως ὅλων τῶν Βαπτισμένων Χριστιανῶν στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, (τότε) ὅλες οἱ πράξεις βίας κατὰ τῶν γυναικῶν, ὅπως καὶ κατὰ τῆς κάθε ἀνθρωπίνης υπάρξεως, πρέπει νὰ περιγραφοῦν ὡς τραύματα στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ»· «κάθε Βάπτισμα δεικνύει τὴν μοναδικὴ ἀξιοπρέπεια κάθε ἀνθρωπίνης υπάρξεως· στὸ βαπτισματικὸ ὕδωρ ἀναγνωρίζομε τὴν παρουσία τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πηγὴ ὅλης τῆς ζωῆς καὶ μᾶς καθιστᾷ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»· «ἐπειδὴ (ὁ Χριστὸς) μᾶς ἔχει συμφιλιώσει, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ καταβάλλωμε κάθε δυνατὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ λάβωμε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς τὴν κοινὴν τέλεσιν τῆς Εὐχαριστίας» (Τελικὸ Κείμενο Νο 2, «Βασικὸν Κείμενον», §§ A14, A16, A33).

• «Συνιστοῦμε στὶς ἐκκλησίες (μέλη τῆς «Δ.Ε.Ε.»)... νὰ ἀναζητήσουν

τὴν κατόρθωσι τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τοῦ Βαπτίσματος μεταξὺ ὄλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν»· «συνιστοῦμε σὺς ἐκκλησίες νὰ ὑποστηρίξουν τὶς ομάδες ποὺ εἶναι ἀφιερωμένες στὸν διαθρησκευτικὸ διάλογο» (Τελικὸ Κείμενο Νο 3, «Συστάσεις γιὰ πρᾶξι», §§ 1.1, 2.2).

• «Ἡ πρώτη μας καὶ μεγαλύτερα πιστότης εἶναι μόνον ὁ Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔχει συγκροτήσει σὲ ἓνα Σῶμα Χριστοῦ»· «ὁ Θεός εἶναι πάντοτε ἐρχόμενος σ' ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς ἐπίσης μέσῳ ἄλλων ἀνθρώπων, τῶν πολιτισμῶν τῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν τῶν· ἂν καὶ πιστεύουμε, ὅτι ἔχομε δεχθῆ τὴν ἀσύγκριτη ἀποκάλυψι τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, προσφερομένην σὲ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα κάθε πολιτισμοῦ, (ἐν τούτοις) θὰ ἐμπλουτισθῶμε ἀπὸ τὸν διάλογο μὲ ἄλλους, διότι θὰ μᾶς δείξῃ μία νέαν πλευρὰν τῆς ἀνεξάντλητου αὐθεντίας τοῦ Θεοῦ» (Κείμενον «Προϊστορία τῶν συστάσεων γιὰ πρᾶξι», §§ B6, B11).

* * *

ΜΕΤΑ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνωτέρω ἀντορθόδοξες ἀπόψεις, οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, παραμένοντες ἐπὶ τῆς βάσεως «τῆς ὑγιοῦς καὶ ἀδιαστρόφου διδασκαλίας», ὡς ἔλεγε ὁ Μέγας Βασίλειος, δικαιοῦνται πλήρως νὰ ἀποφεύγουν τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, «μηδὲν προτιμότερον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐαυτῶν ἀσφαλείας τιθέμενοι».

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 103-104.